KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 43.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 22. Oktober 1893.

VI. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Annie Besant.

Hvorfor vi Mennesker lever, lider, nyder og dør, er vel et Spørgsmaal, der har sysselsat Sindene, lige siden det første Menneske begyndte at tænke, men det kan nok være, at Spørgsmaalet netop i vore Dage er blevet adskilligt mere nærgaaende end tidligere.

Man har tidligere i troskyldig Enfoldighed slaaet sig til Ro med, at Tilværelsen hverken kunde eller skulde begribes, og med den Forklaring, som Biblen og dens Fortolkere gav af Gaaden. Biblen gav en Forklaring, afpasset efter det Standpunkt, Folk for 2,000 Aar og mere siden stod paa, efter de Forudsætninger for Forstaaelse, som da almindelig var til Stede. Men efterhaanden som Forstaaelsen, den videnskabelige Erkendelse er vokset, har det jo vist sig, at bogstavelig som Biblen beretter, kan det ikke være gaaet til; og Fortolkningen har som oftest kun lidt hjulpet.

Lige saa lidt har „Videnskaben" kunnet løse den store Gaade, men den har gjort det klart, at den Forklaring, som tilfredsstillede Menneskeslægten i dennes Barndom, den kan der ikke længer leves paa som noget, der, videnskabelig set, falder sammen med det virkelige Forhold. At saa Menneskenes Børn — vel ikke netop først og fremmest Videnskabsmændene — deraf har taget Anledning til at bekende sig til en Livsanskuelse, i Følge hvilken Mennesket kun er et Muldjordsprodukt, der kommer og forsvinder, hvis Arbejde og Stræben op ad er til ingen Ting, i endelig Forstand er resultatløst, det er jo for saa vidt hverken Videnskabens eller Biblens Skyld.

Imidlertid staar nu Kampen mellem „Videnskaben" og „Religionen", mellem Tro og Viden, mellem Bekendelsen og Fornægtelsen af en Gud, der har en Hensigt med Mennesket, ogsaa ud over dette Liv, ud over de Grænser, hvor Videnskaben intet kan afgøre og aldrig vil komme til at afgøre noget, hverken benægtende eller bekræftende.

Annie Besant.

At søgende Mennesker midt i denne Strid er udsat for at blive „omtumlede af enhver Lærdoms Vind", er ikke saa underligt, og man bliver derfor ogsaa Vidne til de mest overraskende Svingninger.

Et Eksempel derpaa er *Annie Besant* *), en meget smuk og begavet Englænderinde paa henved 40 Aar. Hun blev i en meget ung Alder gift med en engelsk Præst, fra hvem hun dog i Slutningen af Halvfjerdserne blev skilt. Megen Opsigt vakte hun en Tid lang ved at optræde sammen med den bekendte Mr. Bradlaugh som Talsmand dels for Fritænkeriet og særlig for Kvindens Ligeberettigelse.

Det er nu vel et Aars Tid siden, man læste i Bladene, at hun havde vendt Fritænkeriet Ryggen og bekendte sig til Teosofien, en Lære, i Følge hvilken dens Tilhængere staar i nærmere Forhold til Gud end almindelige Mennesker, enten ad Spekulationens Vej, gennem Aander, gennem et dybt, mystisk Kendskab til Naturens Hemmeligheder, eller gennem umiddelbar Aabenbaring.

For denne Lære er Annie Besant nu den veltalende, evnerige Talsmand paa Englands Talerstole.

*) Hvis fuldstændige Levnetsskildring vi tidligere har bragt her i Bladet.

Vor Lykke er tidt afhængig af Smaating.

Efter *Lina Morgenstern.*

Tilfredsheden og Velværet i et Hus er Resultatet af Smaating, som man bør være meget omhyggelig for og aldrig forsømme.

Af Opmærksomheden i de smaa Ting afhænger tidt hele Familiens Lykke, Forretningsmandens Held og hele Statens Vel. I Husvæsenet, lige saa vel som i Regeringen af et Land eller Bestyrelsen af en Kommune, er Forsømmelsen af tilsyneladende Bagateller tidt Aarsagen til, at det hele gaar overstyr.

„Hvem der foragter det smaa, skal forgaa ved det smaa," siger den vise Salomo et Steds i sine Ordsprog.

Lad os da se os lidt om, hvilke smaa Ting der da findes i Husholdningen, som vi især maa hellige vor Opmærksomhed for at udbrede Velvære, Sundhed og Lykke i vor Kreds.

Der, hvor Mennesker skal leve sammen, bør Luftens Beskaffenhed være af en saadan Art, at vi, naar vi drager Aande, indsuger Livets Luft i Stedet for Giftstoffe.